

мнб:Д:5690

СПОМЕН ЗА НИКОЛА ЙОНКОВ ВАПЦАРОВ
от Иван Г. Койчев

През м.октомври 1941 год. Неврокопският областен съд заседаваше в гр. Разлог, в залата на околийския съд, бившето Мирово съдилище. Залата беше малка с прозорци от към двора, доста обширен, от който през една малка вратичка се излизаша на площада в центъра на градчето. Тогава бях прокурор на областния съд и участвах в заседанията му.

Хитлеристка Германия беше във война със СССР и терора срещу комунисти и всичко прогресивно се засилваше с всеки изминат ден.

За прогресивните ми идеи за втори път, от съдия на Соф. обл. съд бях изпратен един вид на заточение в този край.

На 17 октомври ми предстоеше да съдим поета - Никола Йонков Вапцаров по закона за защита на държавата. Този ден съда бе в състав: Тодор Николов - председател на състава, като съдия по старшинство с членове: Васил Петров и допълнителен съдия.

Моя милост бях седнал в дясно от състава на съда.

Председателят поправи очилата си, и пое с ръка едно дело от купа сложен отпреде му на масата и обяви, че ще се разгледа наказателно дело № 126 от 1941 год. След това каза на съдебния прислужник да повика подсъдимия - Никола Йонков Вапцаров, Прислужникът отвори вратата и извика - Никола Йонков Вапцаров, който влезе и застана зад адвокатата си.

Млад мъж, слаб, почти младеж, висок, строен с гъста, тъмна сресана назад коса, откриваща още повече високо бяло вдъхновено чело със склучени вежди и светъл проницателен поглед, сякаш свикнал със безкрайния хоризонт на Черно море и бурите му.

Направи се проверка на свидетелите, от които един на обвинението, не се яви. Заявих, че се отказвам от него и съда даде ход